

ABIGAIL WILSON

De
VERDWIJNING
bij
LOXBY MANOR

ROMAN

Proloog

1811

Kent, Engeland

Het dorpje East Whitloe

‘Dom. Onnadenkend. Riskant. Je hoeft je niet in te houden, Piers. Ik weet precies wat zich in dat hoofd van jou afspeelt.’

Ik drukte mijn schouders tegen de bast van de eik waartegen ik de afgelopen eindeloze uren huiverend had gezeten. Zelfs de kleinste beweging van mijn pijnlijke enkel voelde al alsof er messen onder mijn huid werden gestoken.

Piers Cavanagh schudde slechts zijn hoofd terwijl hij mijn voet bekeek. ‘Ik snap gewoon niet hoe dit allemaal kon gebeuren. A: het is vijf uur ’s ochtends. B: ik was ervan overtuigd dat je vanmiddag pas zou komen.’ Hij keek omhoog. ‘Geloof me, ik heb de uren zitten aftellen tot ik je weer zou zien, en ik weet heel zeker dat het later vandaag zou zijn.’

Ik gooide mijn handen in de lucht en kreeg daar gelijk spijt van – het deed pijn. ‘Ik heb geen flauw idee waarom het moment van mijn terugkeer zo onduidelijk is. Het was altijd de bedoeling dat ik op 17 maart zou terugkomen. Wist je dat er gisteravond helemaal niemand naar de koetsiersherberg is gekomen om mijn dienstmeisje en mij naar Flitworth Manor te brengen? Wat een benarde toestand was dat.’

Piers, die mijn enkel had betast, verplaatste zijn hand naar mijn vingers, direct gevolgd door zijn blik. ‘En toch zit je hier met alle symptomen van een verstuikte enkel. We mogen blij zijn dat het niet erger is.’

‘Ik geef toe dat mijn besluit om daarom maar een paar

paarden te lenen en zelf op pad te gaan, niet het beste was. Hij gooide me eraf... dat mormel.'

Zijn ogen schoten naar de mijne. 'Vertel je me nou serieus dat je de herberg in je eentje hebt verlaten, met geen andere begeleiding dan je dienstmeid?'

'Niet boos zijn. Volgens mij ben ik al genoeg gestraft voor mijn domheid. Ik wilde je gewoon zo graag zien.' Ik legde mijn hoofd in mijn nek. 'Het laatste wat ik wilde, was nog een uur zonder jou doorbrengen als ik morgenochtend het land uit word gesleurd. O, Piers. Ik kan nog steeds niet geloven dat de verhuizing van ons gezin echt doorgaat... en dan ook nog zo plotseling. Mijn ouders hebben me heel sluw naar het huis van mijn neef gestuurd zodat ze in alle rust de details konden uitwerken. Heb je enig idee hoe ver Ceylon hiervandaan is!?''

Piers zuchtte. 'Meer dan 8000 kilometer. Ik heb het uitgezocht.'

Mijn hart kromp samen, maar ik stak toch mijn kin in de lucht. Geheime romance of niet, geen enkele afstand, al was die nog zo groot, kon dat kapotmaken wat Piers en ik nog maar een paar maanden geleden hadden ontdekt. Ik beet op mijn onderlip.

We konden elkaar in elk geval schrijven. In wezen hoefde ik alleen maar te wachten op een echt aanzoek en dan zou ik zo weer terug zijn in Groot-Brittannië en me nestelen in Piers Cavanaghs wachtende armen. Als zijn moeder niet haar oog al had laten vallen op Honora Gurvey als schoondochter, dan had al deze onzin vermeden kunnen worden. Verlovingen die door ouders werden afgesproken als hun kinderen nog in de wieg lagen, werden zelden werkelijkheid, zeker als de betrokkenen zich nauwelijks voor elkaar interesseerden.

Hij kneep even in mijn hand, produceerde een grimlach. 'Je hebt absoluut gelijk. We hebben geen seconde te verliezen.' Hij veranderde van positie en boog zich dichterbij me toe, keek op het allerlaatste moment nog een keer om naar de weg. 'Waar is je dienstmeid nu precies?'

‘Ik heb haar uren geleden op pad gestuurd om hulp te gaan halen.’

Hij volgde met een vinger mijn haarlijn, ging om mijn oor heen, en zijn diepliggende, blauwe ogen waren nog net zo levendig als een week geleden. ‘Wat heb ik je gemist, Charity Halliwell.’

Hij overbrugde het laatste beetje afstand tussen ons en drukte zijn lippen op de mijne, waarbij hij ondertussen goed oppaste dat hij mijn enkel niet raakte.

Ik versmolt met hem, verdoofd voor de pijnlijke wereld achter die kus. Er was in Groot-Brittannië niemand als Piers Cavanagh, en hij had zijn hart verpand aan mij en aan mij alleen.

Plotseling maakte hij zich los en tastte naar zijn zakhorloge, zijn wangen een beetje blozend. ‘Het wordt al laat.’

Een windvlaag deed zijn bruine lokken opwaaien en tegen zijn gezicht slaan. Zijn ogen stonden onrustig en hij keek naar de weg alsof hij een spook had gezien. ‘Denk je dat je kunt rijden?’

‘Ik weet het niet.’

Hij ging met een hand over zijn kin, slaakte een gefrustreerde zucht. ‘Snel zal het hoe dan ook niet gaan. Je hebt echt een geweldige ochtend uitgekozen voor je ongeluk.’

Ik wreef de kou van mijn arm. ‘Je laat me toch niet achter om zelf hulp te gaan zoeken, hè? Ik heb hier al zolang in het donker gezeten. Ik denk dat ik me met jouw hulp wel red. Sterker nog’ – ik probeerde overeind te komen – ‘ik weet het zeker.’

Hij liet zijn hoofd zakken, er hing een vreemde spanning tussen ons. ‘De hele nacht, hè? Je moet hier de hele nacht zijn geweest. Hoe haal je je zoiets in het hoofd, Charity?’

‘Dat zei ik toch al. Hoe kon ik weten dat dat paard zo raar zou doen?’ Ik voelde mijn rug prikken. Wat deed het er nog toe? Hij was hier. Ik was veilig.

Weer een blik op de weg, gevolgd door opnieuw een

vreemde stilte. Ik had Piers altijd kunnen lezen als een open boek, maar deze bizarre intensiteit was alarmerend. Was er in de week van mijn afwezigheid iets gebeurd?

Hij hurkte voor me. 'Laten we je voor de rest van de weg eerst maar eens op je goede voet zetten.' Met een hand op mijn arm en de andere tegen mijn rug hees hij me moeiteloos overeind. Ik zou liegen als ik zei dat die beweging mijn been niet pijnlijk deed kloppen, maar ik had het nauwelijks door omdat ik zo opging in zijn vreemde manier van doen. Bovendien was mijn hoofd te druk met bedenken wat er mis kon zijn.

Hij schoof zijn arm onder de mijne, ondersteunde me tegen zijn zij terwijl zijn andere hand de teugels van zijn paard pakte. 'Sprongetje voor sprongetje, zo moeten we Loxby Manor uiteindelijk ooit kunnen bereiken.'

Ik keek in zijn zorgelijke ogen. 'Wat is er?'

Hij antwoordde door me dichter tegen zich aan te trekken. 'Mijn landgoed is het dichtstbij. Maak je geen zorgen, vandaar kunnen we de dokter laten komen. Ik zou het niet in mijn hoofd halen je achter te laten.' En toen, bijna alsof hij het tegen zichzelf had: 'Alles komt goed.' Hij perste zijn lippen op elkaar. 'Ik heb er alle vertrouwen in.'

Hij lachte als een boer met kiespijn en ik zal nooit de blik in zijn ogen vergeten, alsof hij iets wist wat ik niet wist, alsof hij iets had verloren wat hij misschien nooit meer terug zou krijgen.

1

Vijf jaar later, 1816

Zodra ik weer een voet over de drempel zette van Loxby Manor, wist ik dat er iets vreselijk mis was – de alom aanwezige rusteloosheid van de bedienden, de gespannen stilte in de voorkamer.

Ik had een groot deel van mijn jeugd hier doorgebracht, op bezoek bij de bewoners, maar ik voelde mijn voeten aarzelen toen ik door de open deur van het oude huis gluurde, op zoek naar de mysterieuze aanwezigheid van een grafkist – zozeer voelde het alsof ik gestuit was op het begin van een begrafenis.

De oudere butler van de Cavanaghs, mister Baker – die ik me maar al te goed herinnerde – dook op vanuit de schaduw van een hal verderop. De kandelaar in zijn hand verlichtte een bekend, maar ook ongerust gezicht.

‘Ah, miss Halliwell.... daar bent u. Wilt u zo goed zijn me naar uw kamer te volgen.’ Hij verborg de resten van een grimas toen hij naar de grote trap gebaarde. ‘De familie is helaas op dit moment druk bezig, en ze stellen voor dat u – waarschijnlijk moe van de lange reis – de rest van de avond ongestoord in uw slaapkamer doorbrengt om te rusten.’

Een moment lang stond ik aan de parketvloer genageld en verwerkte zijn woorden zonder ze volledig te kunnen bevatten. Waar was Seline, of mrs. Cavanagh? Avery desnoods?

Ik keek om me heen in de duistere gang en voelde een huivering over mijn schouders trekken. Was dit echt? Was er serieus in de hele familie niemand die mij welkom kon heten, terug in Kent? Natuurlijk was Piers Cavanagh niet

thuis. Daarvan had ik me wel verzekerd voordat ik zelfs maar overwoog een lang bezoek aan dit huis te brengen.

Mister Baker stond me al halverwege de trap op te wachten en zijn stem klonk ongeduldig. ‘Deze kant op, alstublieft.’

Ik had weinig keuze en haastte me over het dikke tapijt de treden op achter hem aan, mijn gehandschoende vingers gleden over de gebogen trapleuning. Maar op de overloop bleef ik bij de balustrade even aarzelend staan. Mijn blik zakte onbewust naar de smalle alkoof op de begane grond die alleen zichtbaar was vanaf de plek waar ik nu stond.

Vijf lange jaren waren pijnlijk traag verstreken sinds ik East Whitloe en mijn vrienden op Loxby Manor had verlaten, maar op dat ademloze moment vroeg ik mezelf heel even af of mijn hart ooit echt weg was geweest. Ik kon mijn zestienjarige zelf bijna die alkoof in zien glippen, veel gretiger dan goed voor me was, Piers’ uitgestoken handen aannemend vol roekeloze overgave. Wat had ik nog veel hoop en dromen gehad... onnodig te zeggen dat dat voor Ceylon was. Ik richtte mijn blik weer op de lege gang en de verdwijnende omtrek van de butler. Alles was anders nu.

Mister Baker leverde me af bij een klein kamertje dat buiten de loop lag, met lichtgroen behang en goudkleurige gordijnen, waarna hij me alleen liet met de belofte terug te keren met een dienblad eten. Ik liep de kamer door naar het erkerraam naast de open haard, waar ik neerplofte, mijn hoed afzette en die weglegde. Mijn aankomst was heel anders verlopen dan ik had verwacht. Misschien was mrs. Cavanagh toch niet zo blij mij te huisvesten als haar brief had doen vermoeden.

Het geluid van voetstappen deed me opspringen. Mijn slaapkamerdeur zwaaide de kamer in en een jonge vrouw stormde naar binnen. ‘Charity!’

Haar slanke vingers lagen tegen haar borst en ze nam me in zich op, waarna ze de deur weer sloot.

Mijn ogen werden groter. ‘Seline? Ben jij dat?’ Haar naam

kwam er bijna als een fluistering uit terwijl ik de schoonheid voor me bekeek. Was dit hetzelfde meisje met wie ik door de bossen had gestruind elke keer als ik aan mijn gouvernante had weten te ontsnappen, om bessen te plukken en in bomen te klauteren? Haar haren waren tot een donkerder goud gekleurd, en haar gezicht had die perfecte combinatie van onschuld en verleidelijkheid. Niet zo gek dat Avery in zijn brieven had opgemerkt dat ze in debutantenkringen gezien werd als het neusje van de zalm. Seline Cavanagh was uitgegroeid tot een ware godin.

En nu stond ze hier in mijn kamer... nadat me nadrukkelijk iets anders was verteld.

Ze stak haar armen naar me uit, nodigde me met dat gebaar uit naar haar toe te komen in het midden van de kamer, waarna ze mijn handen in de hare nam. Haar scherpzinnige groene ogen leken een eigen taal te spreken, namen me de maat. ‘Wat zijn we echte dames geworden.’

Ze produceerde een halfslachtig lachje terwijl ze me in haar armen nam en zich toen weer van me losmaakte. ‘Ik ben zo blij dat je eindelijk hier bent. Ik ben bang dat mijn moeder niet helemaal bij haar verstand is, hoor. Het leek haar het beste dat ik me verre van je hield zodat jij vanavond kon ontspannen, gezien... goed’ – ze slaakte een vermoeide zucht – ‘laten we zeggen dat ik niet kon wachten om al het nieuws over Ceylon te horen.’

Ik fronste. Mrs. Cavanagh had Seline gezegd dat ze weg moest blijven... *van mij?*

‘Ik kan niet geloven dat jij zo ver hebt gereisd en zo veel van de wereld hebt gezien terwijl ik Engeland zelfs nog nooit uit ben geweest.’ Ze perste haar lippen op elkaar. ‘Ik ben best jaloers, hoor. Vertel me alles over je reizen. Hoe is het daar?’

Hoewel ik mezelf natuurlijk had voorbereid op vragen over mijn tijd in Ceylon, huiverde mijn hart toch bij haar woorden en ik voelde hoe mijn spieren zich spanden. Zou ik die vreselijke impuls te vluchten ooit kwijtraken?

Ik slikte moeizaam de brok in mijn keel weg. Dit zou niet de laatste keer zijn dat me dit werd gevraagd.

De waarheid was dat Ceylon absoluut prachtig was, de mensen aardig, de theeplantages en landgoederen groots en indrukwekkend, maar het vergde al mijn wilskracht om de tranen op afstand te houden, om voorbij 'het incident' te kunnen kijken, zoals mijn moeder het bij voorkeur noemde. Mijn tijd in Ceylon was meer dan die ene vreselijke dag.

Ik ademde diep in. 'Ceylon is een totaal andere wereld dan Engeland. Het is een prachtig eiland met glooiende heuvels en een uitgestrekte kust. Wist je dat ze daar olifanten hebben?'

'Nee, dat wist ik niet. Heb je er eentje aangeraakt?'

'Natuurlijk. Ze zijn heel vriendelijk.'

Seline knipperde, haar mond licht gepruild. 'Mijn moeder zou flauwvallen als ze zelfs maar een dier van die omvang zag. Sterker nog, ik zou je willen aanraden dat deel van je verhaal niet in haar tegenwoordigheid ter sprake te brengen... net als wel meer dingen, zoals mijn aanwezigheid hier in je kamer. Je... nou ja, laat ik het zo zeggen: het moment van je komst hier is een beetje onhandig.'

'Onhandig? Hoe bedoel je?'

Ze haalde onverschillig haar schouders op, haar haar glinsterde in de gloed van het haardvuur. 'O, niks vreselijks. Zeker niet de hysterie van mijn moeder waard het afgelopen uur. Ze heeft het hele huis op zijn kop gezet. Je herinnert je ongetwijfeld nog hoe dramatisch ze kan zijn.' Ze wierp me een bijna verlegen glimlach toe. 'Belachelijk, aangezien die hele toestand alleen maar een dom ongelukje was.'

Ik liet me langzaam in een stoel zakken, verbijsterd over wat er zodanig mis kon zijn op Loxby dat het hele huis op zijn kop stond. Het voordeel was dat ik tenminste niet over Ceylon hoefde te praten.

Ik legde mijn onrustige handen in mijn schoot. Toen mijn moeder had geopperd om een jaar door te brengen bij de Cavanaghs terwijl zij en vader mijn broer in Boston bezochten,

had ik gelijk toegehapt. Het was een mooie kans – de perfecte afleiding van mijn moeilijke herinneringen, tijd om opnieuw te beginnen. Maar de toon van Selines stem en haar vreemde gedrag veroorzaakten een al te vertrouwde golf van onderdrukte zenuwen. Had ik toch de verkeerde keuze gemaakt?

Seline leek mijn gedachten te kunnen lezen en knielde naast mijn stoel op de grond, klopte me op de hand alsof ik een kind was. ‘Maak je niet druk. Over een week is alles weer overgewaaid.’

Ik keek haar aan. ‘Vertel me wat er is gebeurd.’

Er fonkelde iets ondeugends in haar ogen. ‘Misschien moet je inderdaad maar het hele verhaal horen. Nu je hier woont, kom je er vroeg of laat toch wel achter, maar ik vraag je wel discreet te zijn, omdat het nogal persoonlijk is.’

Persoonlijk. Als kind had Seline zich altijd halsoverkop in elk probleem gestort dat zich aandiende en ik had stevast naast haar gestaan, had meegedaan, had haar geheimen bewaard.

Zo was er die keer dat ze lord Kendal had uitgedaagd haar enkel aan te raken en heel charmant had gegiecheld toen hij dat nog deed ook. Die keer dat ze Hugh Daunt had weten te verleiden die middag helemaal alleen met haar te gaan vissen. Ze had me nooit onthuld wat ze op de rivieroever hadden gedaan, maar vanaf dat moment kon hij zijn ogen niet meer van haar afhouden.

Haar oudere broers hadden haar gelukkig altijd behoed. Maar nu? Ik knikte zachtjes. ‘O, Seline. Jaren geleden hebben we beloofd op elkaar te passen, en dat wil ik nog steeds zo houden.’

Haar schouders ontspanden terwijl de schattige glimlach die ze altijd zo goed wist te benutten, terugkeerde naar haar lippen. ‘Jij bent altijd zo geweldig betrouwbaar geweest, en ik zie dat je niet bent veranderd.’ Ze kneep even in mijn hand. ‘Misschien is het wel goed dat je op zo’n vreselijk moment naar Loxby bent gekomen. Wie weet, misschien kun je zelfs

wel helpen me tegen mama te beschermen.’

Ik kantelde mijn hoofd. ‘Alleen als je me vertelt wat je nu weer hebt uitgespookt.’

‘Ik ben bang dat het dit keer een beetje penibel is.’ Ze moest een lach onderdrukken. ‘Goed... je weet toch hoe mannen kunnen zijn?’

Ik zuchtte, want ik wist heel goed hoe mannen in haar aanwezigheid konden zijn. Zelfs als vijftienjarige was ze al betoverend geweest. Hoe ze het tot twintig had weten te redden zonder verloofd te zijn, was mij een raadsel.

Ze richtte haar blik op de armleuning van de stoel en volgde met een vingertop het patroon van de stof. ‘Het begon allemaal met mister Lacy, het hoofd van de stallen, die een nieuwe stalknecht aannam – zijn neefje.’ Ze gluurde even naar me vanonder haar wimpers. ‘Hij heet Miles, en je weet hoe dol ik ben op een ritje vroeg op de ochtend.’

Ik kon me herinneren dat Seline graag heel lang uitsliep, maar dit was niet het moment om haar tegen te spreken.

‘Dus je snapt dat het niet echt mijn fout was. Ik kon het niet helpen dat ik dag na dag alleen met hem tijd doorbracht. Het was alleen maar natuurlijk... ik bedoel, ik wilde alleen maar vriendelijk tegen hem zijn. We meenden het geen van tweeën ook maar een moment serieus. Hij weet heel goed dat ik geen genoeg neem met minder dan een titel. Dat heb ik hem van begin af aan duidelijk gemaakt.’

‘Een titel, hmm?’ Ik vroeg me af waarom lord Kendal blijkbaar nog altijd niet in aanmerking kwam. Die twee waren sinds hun jeugd al onafscheidelijk.

Ze snoof, haar handen wapperden opeens onrustig door de lucht. ‘Maar vanochtend moest een van die verhipte bedienden zo nodig de stallen in komen en trof mij en Miles daar aan... nou ja... je weet wel... zoenend.’

Ik zat gelijk recht overeind. ‘O, Seline.’

‘Vervolgens waagde die ellendeling het ook nog het tegen mijn vader te zeggen. En nu vreest mama dat dat gerucht zich

als een lopend vuurtje zal verspreiden.’

Seline werd jaren geleden al als de dorpsflirt beschouwd, maar een staljongen kussen – dat ging wel heel ver. Niet zo gek dat het huis zo bedrukt had aangevoeld toen ik arriveerde. Mrs. Cavanagh had gelijk. Dit was veel ernstiger dan Selines gebruikelijke onzinnige invallen. Dit keer stond haar aanzienlijkheid op het spel. ‘En wat ga je nu doen?’

‘Nou, alles ontkennen natuurlijk. Miles heeft geld gekregen om het landgoed te verlaten en zijn mond te houden. Hij heeft geluk dat papa bereid is het zo te regelen.’

Er vormde zich een frons op haar voorhoofd. ‘Kijk nou niet zo naar me. Jij was altijd zo walgelijk onschuldig. Heus, ik kon nooit iets zeggen of doen zonder dat jij meteen van slag was.’ Ze boog zich naar me toe en grinnikte. ‘Er is veel meer in het leven dan boeken, liefde, maar ik durf te wedden dat jij geen flauw idee hebt wat ik bedoel.’

Mijn gezicht verstrakte. Waarom gingen mensen er altijd van uit dat degenen die stil of verlegen zijn helemaal niets van de wereld afweten? Wat zou Seline schrikken als ze hoorde wat er daadwerkelijk in Ceylon was gebeurd, maar ik was niet van plan die gebeurtenis met iemand anders dan mijn moeder te delen. Nu niet, nooit niet.

Ik bracht een hand naar mijn voorhoofd. ‘Wordt dit niet een schandaal?’

‘Niet als ik het gelijk de kop kan indrukken. Ik heb namelijk een plannetje.’

Een plannetje? Ik wachtte tot ze verderging, maar ze kwam overeind, liep naar de open haard en porde in de houtblokken.

Ze keek over haar schouder naar me. ‘En hoe zit het met jou? Is er een bijzondere heer die je op een bal hebt ontmoet? Als je in Ceylon al dat soort gelegenheden had.’

Ik kromp ineen bij de herinnering aan de afgrijselijke feestjes die ik gedwongen had moeten bijwonen op snikhete zomeravonden. O, wat had ik er een hekel aan gehad.

‘Zoals je je misschien herinnert, heb ik grote moeite men-

sen op drukke plekken te verstaan. Het is een aandoening waaraan ik al sinds mijn geboorte lijd. Al die stemmen worden één ruis, zeker als er ook nog muziek wordt gespeeld. Uiteindelijk zijn al die klanken alleen nog maar een soort waas van woorden en muzieknoten. Geloof me, elke keer als een heer medelijden met me had en me ten dans vroeg, had ik geen flauw idee wat hij tijdens die hele dans zei in zijn poging een gesprek gaande te houden. Waarschijnlijk dachten ze dat ik zo dom was als een stuk brood, want ik werd zelden voor een tweede dans gevraagd. Laten we wel zijn, je kunt niet altijd blijven knikken en glimlachen.’

Het was een moment lang stil en toen zei ze droog: ‘Jij arme schat. Ik herinner me inderdaad dat je met zoiets worstelde. Ik weet nog dat Avery je oeverloos plaagde als je verkeerd begreep wat hij zei, hoewel je hem dat ook weer niet helemaal kunt verwijten, want het gebeurde wel vaak.’

‘Geen van jouw broers had veel geduld met me.’

‘Nou ja, het goede nieuws is dat Avery op dit moment in minstens zulke grote problemen verkeert als ik. Hij is afgelopen week van de universiteit geschorst. Piers was zelfs zo boos dat hij gelijk een brief schreef om ons te informeren. Hij is van plan morgen hier te zijn. Kun je dat geloven? Met een beetje geluk vergeet iedereen mijn kleine indiscretie met Miles, zeker als ik een bepaalde aankondiging doe.’

Mijn maag zakte naar mijn schoenen. ‘Piers komt hier morgen? Ik dacht dat hij al vijf jaar niet meer thuis is geweest.’

O, was mijn stem maar niet overgeslagen... Seline draaide zich naar me om, haar blik gleed over mijn gezicht. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat jij nog altijd die idiote kalverliefde koestert voor mijn broer?’

‘Absoluut niet.’ Niet nadat hij onze geheime relatie in een cryptische brief had beëindigd, de eerste en enige brief die ik ooit van hem gekregen had. ‘Ik was alleen verrast te horen dat hij hierheen komt.’

Ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Geloof mij maar, het was voor ons allemaal een schok. Hij verschuilt zich al zolang in oma’s oude cottage buiten Liverpool, dat wij al dachten dat hij nooit meer zou terugkomen. Ik hoopte het in elk geval.’

‘Waarom is hij eigenlijk naar Liverpool gegaan?’

Ik klonk te gretig. Seline wierp me weer een blik toe. ‘Vanwege het schandaal, natuurlijk. Niet in staat de mensen vanwege de schande onder ogen te komen.’

Ik wist een kreetje te onderdrukken. Seline en Avery hadden me de afgelopen jaren een handvol brieven gestuurd, en in geen ervan was ooit het woord schandaal gevallen. Er schoten allerlei mogelijkheden door mijn hoofd – valsspelen met kaarten, een affaire, in een gevecht beland – maar dat sloeg allemaal nergens op, zeker bij Piers. Die zou zich nooit tot zo iets verlagen. Al was hij wel heel makkelijk van onze relatie weggelopen. Had ik hem eigenlijk ooit echt gekend?

Ik drukte mijn armen tegen mijn lichaam. ‘Wat bedoel je met... schandaal?’

Ze keek me aan alsof ze de reden van mijn vraag probeerde te peilen. ‘Waarschijnlijk weet je dat inderdaad ook niet, zo geïsoleerd als je zat. Het gebeurde ongeveer rond de tijd dat jullie naar Ceylon vertrokken.’ Ze knipte met haar vingers in de lucht. ‘Herinner jij je nog dat lord Kendal en ik op een dag gek deden en ik hem toestond mijn enkel aan te raken?’

Ik liet mijn kin zakken. ‘Hoe kan ik dat vergeten?’

‘Goed, lord Kendal was zo gemeen om over onze malligheid te gaan lopen opscheppen in de White’s en Piers hoorde dat. Die werd zo vreselijk boos dat hij hem uitdaagde, alleen verscheen mijn waardige broer nooit bij het duel. Kendal verklaarde daarop dat hij een lafaard was – en terecht. Piers weigerde een reden te geven voor zijn afwezigheid. Ik heb me nog nooit in mijn leven zo gegeneerd.’

De kamer om me heen werd wazig. Piers een lafaard? Waarom zou hij niet verschijnen bij een duel dat hij zelf had uitgeroepen? Ik schudde mijn hoofd terwijl ik die sterke kin

en resolute blauwe ogen weer voor me zag. Dit moest een misverstand zijn.

Seline ging verder, had geen idee van de schok die door mijn aderen pulseerde. 'Piers ervaarde de gevolgen daarvan eerst in Londen, later overal. Vandaag de dag is hij helemaal uit de gratie en ik heb jaren geleden al besloten dat ik niets meer met hem te maken wil hebben. Ik ben ervan overtuigd dat zijn schande er de oorzaak van is dat lord Kendal me nooit een aanzoek heeft gedaan. De ongelooflijke lafheid van mijn broer heeft een smet geworpen op onze hele familie. Mijn moeder verdraagt het nauwelijks met hem in één ruimte te zijn. Ze heeft al haar hoop nu op Avery gevestigd. Als papa nou eindelijk eens zijn testament aanpast en Loxby aan Avery nalaat, dan trekt deze familie misschien weer een beetje bij.'

Ik keek op toen ze haar vader ter sprake bracht. Mijn moeder had me al ingelicht over zijn ongeluk. 'Hoe is het met je vader?'

Ze slaakte een diepe zucht. 'Helemaal niet goed. Hij brengt zijn tijd grotendeels in bed door.' Ze wierp me een zijdelingse blik toe. 'Zijn zicht is nooit teruggekomen.'

'Wat ontzettend naar.' Mister Cavanagh was altijd zo'n aardige, bedachtzame man geweest. Ik kon me hem nauwelijks aan bed gekluisterd voorstellen, blind na de trap van een paard.

Seline ijsbeerde over het vloerkleed alsof ze verwachtte dat het plafond elk moment op haar kon vallen, en ze bekeek elke muur voor ze zich weer naar mij omdraaide. 'En hoe is het met jouw ouders?'

'Met hen gaat het goed; ze zijn ontzettend trots op het werk dat mijn broer in Boston doet. Hij is chemicus. Zijn werk wordt zelfs door de regering geprezen.'

'O.' Ze bleef bij het raam staan. 'Is er een reden waarom ze jou niet hebben meegenomen naar Amerika?'

'Mama dacht dat dit een betere plek voor me zou zijn.' Ik bestudeerde de lijnen in mijn handpalm.

‘Of misschien dacht ze dat ik hier een man voor je zou vinden, zodat zij van je af zijn.’

Mijn schouders zakten. ‘Zoiets, ja.’

‘Weet je wat? Ik vind het een geweldig idee. Er wonen hier zoveel huwbare mannen!’ Ze klapte in haar handen. ‘O ja. Tony Shaw of Hugh Daunt zijn wel wat voor jou. Die zijn niet zo kieskeurig wat uiterlijk betreft. En je hebt wel een kleine bruidsschat.’

Ik wist dat het niet haar bedoeling was om me te beledigen, maar haar woorden kwetsten me toch. Ze had natuurlijk gelijk. Je kon mij nauwelijks mooi noemen. Onopvallend was een betere omschrijving. Muizig bruin haar, doffe bruine ogen, sproeten. Ik was absoluut zo’n verschijning die je gelijk weer vergeet. Het beste compliment dat ik ooit had gekregen, was toen de oude kolonel Baynes ooit over mij zei dat ik ‘een charmant kind’ was. Toegegeven, op dat moment had hij zijn bril niet op.

Een geluid in de hoek van de kamer trok mijn blik. Ik zag iets wits voorbijschieten. ‘Wat was dat?’

Seline volgde me naar de andere kant van het bed, waar ik me voorover boog om onder het nachtkastje te kunnen kijken. Daar, in de schaduw, zat een sneeuwwitte kat. Ik stak voorzichtig mijn hand onder het kastje en werd beloond met een zachte aanraking van een fluwelen vacht. Het diertje aarzelde eerst, maar stond me al snel toe haar op te tillen.

Met de kat in mijn armen keek ik Seline aan. ‘Wat een schatje.’

Die gebaarde echter druk met haar armen toen ik dichterbij kwam. ‘Hou dat vreselijke ding bij me weg. Ik heb een bloedhekel aan dieren. Mama heeft haar uit het huis verbannen, maar ze blijft steeds weer een weg naar binnen vinden, al is het maar om mij dwars te zitten.’

De kat had haar kopje tegen mijn schouder gelegd en ik voelde de lage vibratie van haar snorren tegen mijn huid.

Seline deed een stap achteruit, ze leek te huiveren. ‘Hugh

had moeten weten dat ik er een hekel aan heb, toen hij me dat beest vorig jaar schonk.' Haar stem werd lichter. 'Je herinnert je Hugh toch nog wel? Hij woont op een landgoed zuidelijk van hier.'

Natuurlijk herinnerde ik me hem nog. Ze had hem net nog voorgesteld als mogelijke huwelijkskandidaat voor mij – een van de minder kieskeurigen. Hij was vroeger vaste gast op onze zogenaamde tuinfeestjes. Blijkbaar was hij de liefde nog niet kwijt die hij was gaan voelen op de dag dat hij en Seline samen bij de rivier hadden doorgebracht. 'Is hij nog steeds een goede vriend van je?'

'Een malle vriend, maar ja, een vriend.'

Haar stem had een randje dat gedurende ons gesprek scherper leek te worden. Ze liep weer naar het raam en schoof dit keer zelfs de gordijnen open. Het was alsof ze een moment lang verstijfde, toen viel haar mond open.

'O nee. Hij moet eerder zijn teruggekeerd dan ik dacht.'

Ademloos drukte ze zich tegen de muur naast het raam. 'Wat moet ik doen? Straks hoort hij nog over Miles en dan is alles wat ik heb gepland, verloren.' Ze kneep haar ogen tot spleetjes. 'Tenzij...'

Ik zette de kat op het bed. 'Tenzij wat?'

Ze drukte haar handen tegen haar wangen, haar blik schoot door de kamer. 'Misschien lukt het. Misschien lukt het.' Ze liep naar me toe en pakte me bij mijn schouders. 'Blijf jij hier; je mag niemand zeggen dat je me vanavond hier hebt gezien. Begrijp je dat?'

Ik wierp een blik op het donkere raam. 'Waarom? Wat ben je op dit moment van de dag van plan? Wie is eerder teruggekeerd?'

'Ik kan dat nu niet zeggen, maar volgens mij is dit mijn kans.' Ze knipte met haar vingers. 'Snel, heb jij een zwarte cape met capuchon bij je?'

'Een cape? Je gaat me toch niet vertellen dat je van plan bent naar buiten te gaan?'

‘Ook goed, vertel ik het je niet.’ Ze liep naar de spiegel toe, haar vingers boorden zich in haar haren terwijl ze elke weerbarstige haarlok terug op zijn plek probeerde te duwen.

Ik stond daar hulpeloos, midden op het kleed, mijn handen voor me. ‘Seline?’

Ze keek over haar schouder en er verscheen een sluw glimlachje op haar gezicht. ‘En, heb je nou een cape of niet?’

‘In mijn hutkoffer... maar ik kan niet toestaan dat je het huis verlaat, niet zo.’

‘Doe niet zo preuts. Het is niet voor het eerst dat ik ’s avonds alleen weg ga. Ik weet heel goed wat ik doe.’ Ze lachte. ‘Bovendien heb ik niet echt een reputatie meer hoog te houden.’ Haar gezichtsuitdrukking veranderde en ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Luister, ik durf nu niet terug te gaan naar mijn kamer, en de achtertrap ligt zo dicht bij jouw kamer. Of je geeft me die cape of ik vis hem zelf uit je hutkoffer. Ik heb haast.’

Ze knielde op de vloer en duwde het deksel van de kist open. Gevangen in een misplaatst verlangen mijn vriendin te helpen, zat ik opeens naast haar op de grond en woelde door mijn spullen. Ik moest er eerst meerdere kledingstukken uit halen voordat ik de lange zwarte cape vond die ik al jaren niet meer had gedragen.

Ze griste het ding uit mijn handen. ‘Charity, je bent een schat. Ik zal je vriendelijkheid nooit vergeten. En ik beloof je dat ik op korte termijn de perfecte man voor je zal vinden. Wacht maar af.’ Ze raakte even mijn wang aan, kwam toen overeind, slingerde de cape om haar schouders en sloeg de capuchon over haar gouden haar. Ze frunnikte aan de boord. ‘Wat is dit?’

‘O, dat is mijn broche.’

‘Mooi.’ Ze klikte het sieraad onder haar kin dicht.

‘Wees er alsjeblieft voorzichtig mee. Hij was van mijn grootmoeder. Ze had hem laten maken – de favoriete daspeld van mijn opa zit erin verwerkt.’

‘Maak je geen zorgen. Ik zal er goed op passen.’ Ze glimlachte naar me. ‘Als alles volgens plan verloopt, verandert vanavond mijn hele leven. Mama zal zo blij zijn. Die zal nog spijt krijgen van de dag dat ze me een ondankbaar wicht noemde.’ Toen ze op weg ging naar de deur, leek ze bijna te zweven.

‘Alsjeblieft.’ Mijn maag verkrampste, ik kon haar opeens niet meer laten gaan. Ik pakte haar arm beet. ‘Het kan me niet schelen hoe vaak jij al in je eentje bent weggegaan. Een dame zou dat nooit moeten doen, zeker ’s avonds niet. Je kunt zomaar worden aangevallen, of erger.’

‘Doe niet zo mal, toch niet in East Whitloe. Je hebt te veel boeken gelezen.’

Ik voelde de pijn in mijn keel optrekken. Waren het maar boeken. Ik ging verder, me pijnlijk bewust van het verdriet dat op mijn woorden drupte. ‘Alsjeblieft, je begrijpt het niet.’

Ze maakte zich los uit mijn greep, haalde bijna verlegen haar schouders op. ‘Bovendien ben ik niet alleen.’

Ik keek ademloos toe hoe ze bij de deur nog heel even aarzelde. ‘Duim voor me. Ik blijf niet lang weg.’

Ik had niet eens de kans te antwoorden; de deur ging alweer dicht en de kamer om me heen voelde leeg aan. De klok op de schoorsteenmantel tikte de ongemakkelijke stilte weg. Een paar seconden lang bleef ik zo staan, probeerde te begrijpen waarom Seline uit mijn kamer was gehold. Ik liep terug naar het raam.

Wat had Seline in het donker gezien, wat had dit allemaal veroorzaakt? Ik drukte mijn voorhoofd tegen het koele glas, speurde de door de maan beschenen tuin en het gazon aan de westkant af met mijn ogen.

Fonkelend aan de horizon, vlak bij de grillige top van een nabijgelegen heuvel, trok iets mijn aandacht. Een lichtje, dansend op de wind, als een eenzaam kooltje dat met kleine pufjes lucht weer tot leven wordt gewekt.

Er was nauwelijks meer iets over van de gebogen stenen kloostergangen van Kinwich Abbey, maar ik herkende de

gloeiende ruïne gelijk – een eenzaam overblijfsel uit een andere tijd, een andere plek. De mensen in en rond het dorp East Whitloe geloofden dat de restanten van de oude abdij nog altijd de geest herbergden van een monnik die daar ooit had geleefd. Als meisjes waren Seline en ik te bang geweest om ook maar in de buurt te komen.

Ik schudde mijn hoofd. Seline en ik waren geen meisjes meer. Mijn hand ging naar mijn lippen en ik tuurde in de donkere afgrond. Wie dat licht in het oude klooster ook had ontstoken, hij of zij had Seline uit het huis weten te lokken voor een ontmoeting.

Engeland, 1811. Vier jaar na een drama dat ze tegen elke prijs geheim wil houden, keert Charity Halliwell vanuit Ceylon terug naar Engeland. Ze verblijft bij haar beste vriendin Seline, die in het landhuis Loxby Manor woont. Maar het bezoek loopt geheel anders dan Charity van tevoren had verwacht. Niet lang na haar aankomst verdwijnt Seline spoorloos. Kort daarop keert haar broer Piers terug naar Loxby Manor. En hij is nu net degene die Charity het liefst nooit meer onder ogen zou komen.

Als Charity en Piers samen proberen te achterhalen wat er met Seline gebeurd is, bloeit hun oude vriendschap op. Ondertussen doen ze de ene verontrustende ontdekking na de andere. Verschillende familieleden van Piers en Seline blijken lid te zijn van een geheim genootschap, dat samenkomt in de ruïne van een oude abdij. Heeft dit genootschap iets te maken met de verdwijning van Seline? En zullen ze haar nog wel levend terugvinden?

De verdwijning bij Loxby Manor is een spannende roman boordevol mysterie, intrige en niet te vergeten: romantiek.

Abigail Wilson won meerdere schrijfwedstrijden met haar spannende Regency-romans, die zich afspelen in de tijd van Jane Austen en Charlotte Brontë. De verdwijning bij *Loxby Manor* is haar debuut in Nederland.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 342

ISBN 978 90 297 3225 3

9 789029 732253